

Categoria B

EL QUADRE

La meva vida comença quan un pintor, en aquest cas Picasso, decideix pintar-me.

Vaig néixer d'una manera molt ràpida, ja que en aquell moment hi havia un gerro amb flors i el pintor el va projectar en el quadre. Tot seguit, i molt delicadament, a causa de la meva edat, em traslladaren al museu de Barcelona, on es troben les obres més importants d'aquest autor.

Això és un bon començament per la meva llarga i agitada vida. He parlat amb molts quadres i m'han dit que els hagués agradat molt començar així.

Tot anava sobre rodes. Els primers dies em sentia una mica estrany, ja que tothom era desconegut per a mi, però això no va ser cap entrebanc per continuar en aquell establiment. Us podria explicar moltes anècdotes, ja que aquests museu cada dia els visita molta gent i n'hi ha de molt curiosa.

Un dia, un grup d'estrangers, que devien ser una vintena, se'n van quedar mirant i feien comentaris amb la seva llengua. Com podeu suposar, no els vaig entendre de res. Però se m'escapava el riure per sota el nas, veient la cara amb què miraven. Estaven tots bocabadats, com si no haguessin vist mai un quadre d'en Picasso! Aquell període de 10 anys va ser un dels millors de la meva vida. Encara que sembli impossible, vaig aprendre molt de les persones que passaven i em miraven. I, per descomptat, vaig mantenir bona relació amb els de la neteja, ja que ells eren els que em rentaven i m'arreglaven per rebre noves visites. També vaig conèixer nous amics, que m'explicaven el seu naixement i el seu recorregut i significat de la vida. Vaig escoltar històries molt variades, però cap tan original com la meva.

Hi hagueren dies de tot. Però n'hi va haver un en què m'ho vaig passar bastant malament. Aquella jornada estava reservada per rebre visites de diferents escoles. Quina murga! Els nens van entrar menjant caramels i no van dubtar ni un moment en refregar-me'ls per la cara. En aquell moment hauria marxat de la paret i els hauria donat una bona lliçó. Però em vaig resistir. Sort que aquest tema de la pintura als més petits no els interessa gaire i van anar per feina, no

es van aturar a mirar cap obra d'art. M'atreviria a dir que no sabien ni en quin edifici es trobaven.

Però també hi van haver dies fantàstics. De tant en tant, et trobaves que algú et mirava i sabia apreciar l'art i els sentiments que transmet. Aquests moments eren els més encantadors: et senties important i observat i perquè no es poden fer fotos, que si no els llums de les càmeres m'hauries encegat. Hi havia gent curiosa, interessada, divertida, avorrida, tremenda, intel·ligent, amb ganes d'aprendre coses noves, amb ganes de passar l'estona, observadora,... tots eren tan originals, que no en vaig trobar cap d'igual. Això em feia distreure i divertir-me durant les hores en que el museu estava a disposició del públic. I la resta de la jornada dormia, o comentàvem el dia amb els altres quadres.

Però tot el que comença s'acaba. Aquest període tan meravellós va tenir un final. Un matí d'estiu, em van agafar. No entenia que pretenien fer amb mi, però quan vaig veure quin era el meu destí, gràcies a les històries dels meus companys, vaig saber el que m'esperava, tot i que en el meu cas va succeir una cosa molt inusual. Em van portar en una sala d'exposicions i em van posar a la venda! Allà hi vaig estar duran dos anys, fins que un comprador va posar-me preu i se'm quedà. Em vaig sorprendre del valor que podia tenir la meva vida. I tot, per la forma i per la persona que m'havia portat al món.

El viatge a la meva nova casa va ser llarg i pesat. I el nou lloc era gran i modern. Semblava una casa de persones amb certa categoria dintre de la societat. I no vaig errar en les meves suposicions, ja que eren gent amb diners, i amb negocis. No tenien fills. Això em tranquil·litzà. No volia tornar a passar pel calvari dels caramels. No us puc dir si m'ho vaig passar més bé que en el museu o no, ja que eren espais diferents. No tenien res a veure. Vaig fer nous amics i vaig observar moltes coses de la casa, que ni els propietaris sabien. També, gràcies a la meva llarga vida, vaig veure passar moltes generacions. Cada cop que naixia un nou membre de la nombrosa família, em feia reflexionar, i m'adonava que ja no em quedaven gaires anys, ja que m'anava deteriorant i fent malbé. Però m'estimaven tant que, quan ja estava molt vell, em van portar a l'hospital, a una casa de restauració, on m'hi vaig estar uns mesos. I, finalment, vaig passar la resta de la meva vida a la paret del menjador d'aquella simpàtica i original família.

Mariona Valls